numquam dicit sufficit. Infernus et os vulve et
terra que non satiatur aqua. Ignis vero numquam
dicit sufficit. Oculum qui subsannat patrem et de-
spicit partum matris sue effodiant eum corvi de tor-
rentibus et comedant illum filii aquile. Tria sunt
difficilia michi et quartum penitus ignoro. Viam aquile
in celo. viam colubri super petram. viam navis in
medio mari. et viam viri in adolescentia sua.
Talis est et via mulieris adultere. que comedit et ter-
gens os suum dicit. Non sum operata malum. Per tria
movetur terra. et quartum non potest sustinere. Per ser-
vum cum regnaverit. per stultum cum saturatus fuerit cibo.
per odiosam mulierem cum in matrimonio fuerit as-
sumpta. Et per ancillam cum heres fuerit domine sue. Qua-
tuor sunt minima terre. et ipsa sunt sapientiora sapi-
entibus. Formice populus infirmus. qui preparat in
messe cibum sibi. Lepusculus plebs invalida. que
collocat in petra cubile suum. Regem locus-
ta non habet. et egreditur universa per turmas. Stel-
lio manibus nititur. et moratur in edibus regis.
Tria sunt que bene gradiuntur. et quartum quod
incedit feliciter. Leo fortissimus bestiarum. ad nullius
pavebit occursum. Gallus succinctus lumbos. et a-
ries. nec est rex qui resistat ei. Et qui stultus apparuit
postquam elevatus est in sublime. si enim in-
tellexisset. ori imposuisset manum. Qui autem fortiter
premit ubera ad eliciendum lac. exprimit butirum.
Et qui vehementer emungit. elicit sanguinem. et
qui provocat iras producit discordias. Verba La-
muelis regis. visio qua erudivit eum mater sua.
Quid dilecte mi. quid dilecte uteri mei. quid
dilecte votorum meorum.

xxxi Ne dederis mulieribus substantiam tuam. et divitias
tuas ad delendos reges. Noli regibus o
Lamuel. noli regibus dare vinum. quia nullum se-
cretum est ubi regnat ebrietas. Ne forte bibant
et obliviscantur iudiciorum. et mutent causam
filiorum pauperis. Date siceram merentibus. et vi-
num his qui amaro sunt animo. Bibant et ob-
liviscantur egestatis sue. et doloris non recor-
dentur amplius. Aperi os tuum muto. et causis om-
nium filiorum qui pertranseunt. Aperi os tuum decerne
quod iustum est. et iudica inopem et pauperem. Mulie-
rem fortem quis inveniet. Procul et de ultimis fini-
bus pretium eius. Confidit in ea cor viri sui. et spo-
liis non indigebit. Reddet ei bonum et non ma-
lum omnibus diebus vite sue. Quesivit lanam
et linum. et operata est consilio manuum suarum. Facta est
quasi navis institoris. de longe portans panem
suum. De nocte surrexit. deditque predam domesti-
cis suis. et cibaria ancillis suis. Consideravit
agrum et emit eum. de fructu manuum suarum
plantavit vineam. Accinxit fortitudine
lumbos suos. et roboravit brachium suum. Gu-
stavit et vidit quia bona est negotiatio eius. non
extinguetur in nocte lucerna illius. Manum
suam misit ad fortia. et digiti eius apprehenderunt
fusum. Manum suam aperuit inopi. et palmas su-
as extendit ad pauperem. Non timebit domui sue
a frigoribus nivis. omnes enim domestici eius vestiti
sunt duplicibus. Stragulatam vestem fecit sibi. bis-
sus et purpura vestimentum eius. Nobilis in portis
vir eius. quando sederit cum senatoribus terre. Sin-
donem fecit et vendidit. et cingulum tradidit cha-
nanneo. Fortitudo et decor indumentum eius. et ride-
bit in die novissimo. Os suum aperuit sapientie. et
lex clementie in lingua eius. Consideravit semitas
domus sue. et panem otiosa non comedit. Surre-
xerunt filii eius. et beatissimam predicaverunt. vir eius
et laudavit eam. Multe filie congregaverunt
divitias. tu supergressa es universas. Fallax gra-
tia et vana est pulchritudo. mulier timens dominum ipsa
laudabitur. Date ei de fructu manuum sua-
rum. et laudent eam in portis opera eius.

Incipit liber ecclesiastes

Verba Ecclesiastes filii david regis ie-
rusalem. Vanitas vani-
tatum dixit ecclesiastes. vani-
tas vanitatum et omnia va-
nitas. Quid habet amplius homo
de universo labore suo quo
laborat sub sole. Generatio preterit. et generatio advenit.
terra autem in eternum stat. Oritur sol et occidit. et ad lo-
cum suum revertitur. ibique renascens gyrat per
meridiem. et flectitur ad aquilonem. lustrans uni-
versa in circuitu pergit spiritus. et in circulos suos revertitur.
Omnia flumina intrant in mare. et mare
non redundat. ad locum unde exeunt flumina rever-
tuntur ut iterum fluant. Cuncte res difficiles.
non potest eas homo explicare sermone. Non saturatur
oculus visu. nec auris impletur auditu. Quid
est quod fuit. ipsum quod futurum est. Quid est quod factum est. ip-
sum quod faciendum est. Nichil sub sole novum. nec
valet quisquam dicere. ecce hoc recens est. iam enim pre-
cessit in seculis. que fuerunt ante nos. Non est priorum me-
moria. sed nec eorum quidem que postea futura sunt
erit recordatio apud eos qui futuri sunt in novissi-
mo. Ego ecclesiastes fui rex israel in ierusalem. et propo-
sui in animo meo querere et investigare sapienter
de omnibus que fiunt sub sole. Hanc occupationem pes-
simam dedit deus filiis hominum. ut occuparentur
in ea. Vidi que fiunt cuncta sub sole. et ecce u-
niversa vanitas et afflictio spiritus. Perversi difficile
corriguntur. et stultorum infinitus est numerus. Lo-
cutus sum in corde meo dicens. Ecce magnus ef-
fectus sum. et precessi sapientia omnes qui fuerunt ante me in
ierusalem. et mens mea contemplata est multa sapien-
ter. et didici. Dedique cor meum ut scirem prudenti-
am atque doctrinam. erroresque et stultitiam. Et
agnovi quod in his quoque esset labor et afflictio spiritus.
Eo quod in multa sapientia multa sit indignatio.
et qui addit scientiam addit et laborem. vel dolorem.

II

Dixi ego in corde meo: vadam et affluam deliciis, et fruar bonis. Et vidi quod hoc quoque esset vanitas. Risum reputavi errorem, et gaudio dixi: Quid frustra deciperis? Cogitavi in corde meo abstrahere a vino carnem meam, ut animum meum transferrem ad sapientiam, devitaremque stultitiam, donec viderem quid esset utile filiis hominum: quo facto opus est sub sole numero dierum vitae suae. Magnificavi opera mea, aedificavi mihi domos, et plantavi vineas. Feci hortos et pomaria, et consevi ea cuncti generis arboribus. Et extruxi mihi piscinas aquarum, ut irrigarem silvam lignorum germinantium. Possedi servos et ancillas, multamque familiam habui; armenta quoque, et magnos ovium greges, ultra omnes qui fuerunt ante me in Ierusalem. Coacervavi mihi argentum et aurum, et substantias regum ac provinciarum; feci mihi cantores et cantatrices, et delicias filiorum hominum, scyphos et urceos in ministerio ad vina fundenda. Et supergressus sum opibus omnes qui fuerunt ante me in Ierusalem; sapientia quoque perseveravit mecum. Et omnia quae desideraverunt oculi mei non negavi eis, nec prohibui cor meum quin omni voluptate frueretur, et oblectaret se in his quae praeparaveram; et hanc ratus sum partem meam, si uterer labore meo. Cumque me convertissem ad universa opera quae fecerant manus meae, et ad labores in quibus frustra sudaveram, vidi in omnibus vanitatem et afflictionem animi, et nihil permanere sub sole. Transivi ad contemplandam sapientiam, erroresque et stultitiam. Quid est, inquam, homo, ut sequi possit regem factorem suum? Et vidi quod tantum praecederet sapientia stultitiam, quantum differt lux a tenebris. Sapientis oculi in capite eius; stultus in tenebris ambulat. Et didici quod unus utriusque esset interitus. Et dixi in corde meo: Si unus et stulti et meus occasus erit, quid mihi prodest quod maiorem sapientiae dedi operam? Locutusque cum mente mea, animadverti quod hoc quoque esset vanitas. Non enim erit memoria sapientis similiter ut stulti in perpetuum, et futura tempora oblivione cuncta pariter operient. Moritur doctus similiter ut indoctus. Et idcirco taeduit me vitae meae, videntem mala esse universa sub sole, et cuncta vanitatem atque afflictionem spiritus. Rursus detestatus sum omnem industriam meam, qua sub sole studiosissime laboravi, habiturus heredem post me, quem ignoro utrum sapiens an stultus futurus sit, et dominabitur in laboribus meis quibus desudavi et sollicitus fui. Et est quidquam tam vanum? Unde cessavi, renuntiavitque cor meum ultra laborare sub sole. Nam cum alius laboret in sapientia et doctrina et sollicitudine, homini otioso quaesita dimittit. Et hoc ergo vanitas, et magnum malum. Quid enim proderit homini de universo labore suo, et afflictione spiritus qua sub sole cruciatus est? Cuncti dies eius doloribus et aerumnis pleni sunt, nec per noctem mente requiescit. Et hoc nonne vanitas est? Nonne melius est comedere et bibere, et ostendere animae suae bona de laboribus suis? Et hoc de manu Dei est. Quis ita devorabit, et deliciis affluet ut ego? Homini bono in conspectu suo dedit Deus sapientiam, et scientiam, et laetitiam; peccatori autem dedit afflictionem, et curam superfluam, ut addat et congreget, et tradat ei qui placuit Deo. Sed et hoc vanitas est, et cassa sollicitudo mentis.

III

Omnia tempus habent, et suis spatiis transeunt universa sub caelo. Tempus nascendi, et tempus moriendi; tempus plantandi, et tempus evellendi quod plantatum est. Tempus occidendi, et tempus sanandi; tempus destruendi, et tempus aedificandi. Tempus flendi, et tempus ridendi; tempus plangendi, et tempus saltandi. Tempus spargendi lapides, et tempus colligendi; tempus amplexandi, et tempus longe fieri ab amplexibus. Tempus acquirendi, et tempus perdendi; tempus custodiendi, et tempus abiciendi. Tempus scindendi, et tempus consuendi; tempus tacendi, et tempus loquendi. Tempus dilectionis, et tempus odii; tempus belli, et tempus pacis. Quid habet amplius homo de labore suo? Vidi afflictionem quam dedit Deus filiis hominum ut distendantur in ea. Cuncta fecit bona in tempore suo, et mundum tradidit disputationi eorum, ut non inveniat homo opus quod operatus est Deus ab initio usque ad finem. Et cognovi quod non esset melius nisi laetari, et facere bene in vita sua. Omnis enim homo qui comedit et bibit, et videt bonum de labore suo, hoc donum Dei est. Didici quod omnia opera quae fecit Deus perseverent in perpetuum; non possumus eis quidquam addere nec auferre, quae fecit Deus ut timeatur. Quod factum est, ipsum permanet; quae futura sunt iam fuerunt; et Deus instaurat quod abiit. Vidi sub sole in loco iudicii impietatem, et in loco iustitiae iniquitatem. Et dixi in corde meo: Iustum et impium iudicabit Deus, et tempus omnis rei tunc erit. Dixi in corde meo de filiis hominum, ut probaret eos Deus, et ostenderet similes esse bestiis. Idcirco unus interitus est hominis et iumentorum, et aequa utriusque conditio. Sicut moritur homo, sic et illa moriuntur; similiter spirant omnia, et nihil habet homo iumento amplius. Cuncta subiacent vanitati, et omnia pergunt ad unum locum. De terra facta sunt, et in terram pariter revertuntur. Quis novit si spiritus filiorum Adam ascendat sursum, et si spiritus iumentorum descendat deorsum? Et deprehendi nihil esse melius quam laetari hominem in opere suo, et hanc esse partem illius. Quis enim eum adducet, ut post se futura cognoscat?

IIII

Verti me ad alia, et vidi calumnias quae sub sole geruntur, et lacrimas innocentum, et neminem consolatorem; nec posse resistere eorum violentiae, cunctorum auxilio destitutos. Et laudavi magis mortuos quam viventes; et feliciorem utroque iudicavi qui necdum natus est, nec vidit mala quae sub sole fiunt. Rursum contemplatus sum omnes labores hominum et industrias, et animadverti patere invidiae proximi; et in hoc ergo vanitas et cura superflua est. Stultus complicat manus suas, et comedit carnes suas, dicens: Melior est pugillus cum requie, quam plena utraque manus

cum hereditatibus in tribulatione. Utilior est sapientia cum divitiis, et magis prodest videntibus solem. Sicut enim protegit sapientia, sic protegit pecunia. Hoc autem plus habet eruditio et sapientia, quod vitam tribuunt possessori suo. Considera opera Dei, quod nemo possit corrigere quem ille despexerit. In die bona fruere bonis, et malam diem precave. Sicut enim hanc, sic et illam fecit Deus, ut non inveniat homo contra eum iustas querimonias. Hec quoque vidi in diebus vanitatis mee. Iustus perit in iustitia sua, et impius multo vivit tempore in malitia sua. Noli esse iustus multum, neque plus sapias quam necesse est, ne obstupescas. Ne impie agas multum, et noli esse stultus, ne moriaris in tempore non tuo. Bonum est te sustentare iustum, sed et ab illo ne subtrahas manum tuam, quia qui timet Deum nichil negligit. Sapientia confortavit sapientem super decem principes civitatis. Non est enim homo iustus in terra qui faciat bonum et non peccet. Sed et cunctis sermonibus qui dicuntur ne accommodes cor tuum, ne forte audias servum tuum maledicentem tibi. Scit enim conscientia tua quia et tu crebro maledixisti aliis. Cuncta temptavi in sapientia. Dixi: Sapiens efficiar; et ipsa longius recessit a me multo magis quam erat. Et alta profunditas, quis inveniet eam? Lustravi universa animo meo ut scirem et considerarem et quererem sapientiam et rationem, ut cognoscerem impietatem stulti et errorem imprudentium. Et inveni amariorem morte mulierem, que laqueus venatorum est, et sagena cor eius, vincula sunt manus illius. Qui placet Deo effugiet eam; qui autem peccator est capietur ab illa. Ecce hoc inveni, dixit Ecclesiastes, unum et alterum, ut invenirem rationem quam adhuc querit anima mea et non inveni. Virum de mille unum repperi; mulierem ex omnibus non inveni. Solummodo hoc inveni, quod fecerit Deus hominem rectum, et ipse se infinitis miscuerit questionibus. Quis talis ut sapiens est? et quis cognovit solutionem verbi?

VIII

Sapientia hominis lucet in vultu eius, et potentissimus faciem illius commutabit. Ego os regis observo, et precepta iuramenti Dei. Ne festines recedere a facie eius, neque permaneas in opere malo, quia omne quod voluerit faciet. Et sermo illius potestate plenus est, nec dicere ei quisquam potest: Quare ita facis? Qui custodit preceptum non experietur quicquam mali. Tempus et responsionem cor sapientis intelligit. Omni negotio tempus est et opportunitas, et multa hominis afflictio, quia ignorat preterita, et futura nullo scire potest nuntio. Non est in hominis dicione prohibere spiritum, nec habet potestatem in die mortis, nec sinitur quiescere ingruente bello, neque salvabit impietas impium. Omnia hec consideravi, et dedi cor meum in cunctis operibus que fiunt sub sole. Interdum dominatur homo homini in malum suum. Vidi impios sepultos, qui etiam cum adviverent in loco sancto erant, et laudabantur in civitate quasi iustorum operum. Sed et hoc vanitas est. Etenim quia non profertur cito contra malos sententia, absque ullo timore filii hominum perpetrant mala. Attamen peccator ex eo quod centies facit malum et per patientiam sustentatur, ego cognovi quod erit bonum timentibus Deum, qui verentur faciem eius. Non sit bonum impio, nec prolongentur dies eius, sed quasi umbra transeant qui non timent faciem Domini. Est et alia vanitas que fit super terram.

Sunt iusti quibus multa proveniunt quasi opera egerint impiorum. Et sunt impii qui ita securi sunt quasi iustorum facta habeant. Sed et hoc vanissimum iudico. Laudavi igitur letitiam, quod non esset homini bonum sub sole, nisi quod comederet et biberet atque gauderet, et hoc solum secum auferret de labore suo in diebus vite sue quos dedit ei Deus sub sole. Et apposui cor meum ut scirem sapientiam, et intelligerem distentionem que versatur in terra. Est homo qui diebus et noctibus somnum oculis non capit. Et intellexi quod omnium operum Dei nullam possit homo invenire rationem eorum que fiunt sub sole. Et quanto plus laboraverit ad querendum, tanto minus inveniet. Etiam si dixerit sapiens se nosse, non poterit reperire.

VIIII

Omnia hec tractavi in corde meo, ut curiose intelligerem. Sunt iusti atque sapientes, et opera eorum in manu Dei. Et tamen nescit homo utrum amore an odio dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta, eo quod universa eque eveniant iusto et impio, bono et malo, mundo et immundo, immolanti victimas et sacrificia contempnenti. Sicut bonus, sic et peccator; ut periurus, ita et ille qui verum deierat. Hoc est pessimum inter omnia que sub sole fiunt, quia eadem cunctis eveniunt. Unde et corda filiorum hominum implentur malitia et contemptu in vita sua, et post hec ad inferos deducentur. Nemo est qui semper vivat, et qui huius rei habeat fiduciam. Melior est canis vivus leone mortuo. Viventes enim sciunt se esse morituros; mortui vero nichil noverunt amplius, nec habent ultra mercedem, quia oblivioni tradita est memoria eorum. Amor quoque et odium et invidia simul perierunt, nec habent partem in hoc seculo et in opere quod sub sole geritur. Vade ergo et comede in letitia panem tuum, et bibe cum gaudio vinum tuum, quia Deo placent opera tua. Omni tempore sint vestimenta tua candida, et oleum de capite tuo non deficiat. Perfruere vita cum uxore quam diligis, cunctis diebus vite instabilitatis tue, qui dati sunt tibi sub sole omni tempore vanitatis tue. Hec est enim pars in vita et in labore tuo quo laboras sub sole. Quodcumque potest manus tua facere, instanter operare, quia nec opus nec ratio nec scientia nec sapientia erunt apud inferos, quo tu properas. Verti me ad alia, et vidi sub sole nec velocium esse cursum, nec fortium bellum, nec

sapientium panis, nec doctorum divitiae, nec artificum gratia, sed tempus casusque in omnibus. Nescit homo finem suum: sed sicut pisces capiuntur hamo, et sicut aves laqueo comprehenduntur, sic capiuntur homines in tempore malo, cum eis extemplo supervenerit. Hanc quoque vidi sub sole sapientiam, et probavi maximam: civitas parva, et pauci in ea viri: venit contra eam rex magnus, et vallavit eam, exstruxitque munitiones per gyrum, et perfecta est obsidio. Inventusque est in ea vir pauper et sapiens, et liberavit urbem per sapientiam suam, et nullus deinceps recordatus est hominis illius pauperis. Et dicebam ego meliorem esse sapientiam fortitudine. Quomodo ergo sapientia pauperis contempta est, et verba eius non sunt audita? Verba sapientium audiuntur in silentio plus quam clamor principis inter stultos. Melior est sapientia quam arma bellica: et qui in uno peccaverit, multa bona perdet.

X Muscae morientes perdunt suavitatem unguenti. Pretiosior est sapientia et gloria parva et ad tempus stultitia. Cor sapientis in dextera eius, et cor stulti in sinistra illius. Sed et in via stultus ambulans, cum ipse insipiens sit, omnes stultos aestimat. Si spiritus potestatem habentis ascenderit super te, locum tuum ne dimiseris: quia curatio cessare faciet peccata maxima. Est malum quod vidi sub sole, quasi per errorem egrediens a facie principis: positum stultum in dignitate sublimi, et divites sedere deorsum. Vidi servos in equis, et principes ambulantes quasi servos super terram. Qui fodit foveam, incidet in eam: et qui dissipat sepem, mordebit eum coluber. Qui transfert lapides, affligetur in eis: et qui scindit ligna, vulnerabitur ab eis. Si retusum fuerit ferrum, et hoc non ut prius, sed hebetatum fuerit, multo labore exacuetur: et post industriam sequetur sapientia. Si mordeat serpens in silentio, nihil eo minus habet qui occulte detrahit. Verba oris sapientis gratia: et labia insipientis praecipitabunt eum. Initium verborum eius stultitia, et novissimum oris illius error pessimus. Stultus verba multiplicat. Ignorat homo quid ante se fuerit: et quid post se futurum sit, quis ei poterit indicare? Labor stultorum affliget eos, qui nesciunt in urbem pergere. Vae tibi terra, cuius rex puer est, et cuius principes mane comedunt. Beata terra, cuius rex nobilis est, et cuius principes vescuntur in tempore suo ad reficiendum, et non ad luxuriam. In pigritiis humiliabitur contignatio, et in infirmitate manuum perstillabit domus. In risum faciunt panem et vinum, ut epulentur bibentes: et pecuniae obediunt omnia. In cogitatione tua regi ne detrahas, et in secreto cubiculi tui ne maledixeris diviti: quia aves caeli portabunt vocem tuam, et qui habet pennas annuntiabit sententiam.

XI Mitte panem tuum super transeuntes aquas: quia post multa tempora invenies illum. Da partem septem, nec non et octo: quia ignoras quid futurum sit mali super terram. Si repletae fuerint nubes, imbrem super terram effundent. Si ceciderit lignum ad austrum, aut ad aquilonem, in quocumque loco ceciderit, ibi erit. Qui observat ventum, non seminat: et qui considerat nubes, numquam metet. Quomodo ignoras quae sit via spiritus, et qua ratione compingantur ossa in ventre praegnantis, sic nescis opera Dei, qui fabricator est omnium. Mane semina semen tuum, et vespere ne cesset manus tua: quia nescis quid magis oriatur, hoc aut illud: et si utrumque simul, melius erit. Dulce lumen et delectabile est oculis videre solem. Si annis multis vixerit homo, et in his omnibus laetatus fuerit, meminisse debet tenebrosi temporis, et dierum multorum: qui cum venerint, vanitatis arguentur praeterita. Laetare ergo iuvenis in adolescentia tua, et in bono sit cor tuum in diebus iuventutis tuae, et ambula in viis cordis tui, et in intuitu oculorum tuorum: et scito quod pro omnibus his adducet te Deus in iudicium. Aufer iram a corde tuo, et amove malitiam a carne tua. Adolescentia enim et voluptas vana sunt.

XII Memento creatoris tui in diebus iuventutis tuae, antequam veniat tempus afflictionis, et appropinquent anni de quibus dicas: Non mihi placent: antequam tenebrescat sol, et lumen, et luna, et stellae, et revertantur nubes post pluviam: quando commovebuntur custodes domus, et nutabunt viri fortissimi, et otiosae erunt molentes in minuto numero, et tenebrescent videntes per foramina: et claudent ostia in platea, in humilitate vocis molentis, et consurgent ad vocem volucris, et obsurdescent omnes filiae carminis. Excelsa quoque timebunt, et formidabunt in via: florebit amygdalus, impinguabitur locusta, et dissipabitur capparis: quoniam ibit homo in domum aeternitatis suae, et circuibunt in platea plangentes. Antequam rumpatur funiculus argenteus, et recurrat vitta aurea, et conteratur hydria super fontem, et confringatur rota super cisternam, et revertatur pulvis in terram suam unde erat, et spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum. Vanitas vanitatum, dixit Ecclesiastes, et omnia vanitas. Cumque esset sapientissimus Ecclesiastes, docuit populum, et enarravit quae fecerat: et investigans composuit parabolas multas. Quaesivit verba utilia, et conscripsit sermones rectissimos, ac veritate plenos. Verba sapientium sicut stimuli, et quasi clavi in altum defixi, quae per magistrorum consilium data sunt a pastore uno. His amplius, fili mi, ne requiras. Faciendi plures libros nullus

finis est. frequensque meditatio carnis est afflictio. Finem loquendi pariter omnes audiamus. Deum time et mandata eius observa. hoc est enim omnis homo. Et cuncta que fiunt adducet deus in iudicium pro omni errato sive bonum sive malum sit.

I Osculetur me osculo oris sui. Quia meliora sunt ubera tua vino. fragrantia unguentis optimis. Oleum effusum nomen tuum. ideo adolescentule dilexerunt te. Trahe me post te. curremus in odorem unguentorum tuorum. Introduxit me rex in cellaria sua. exultabimus et letabimur in te. memores uberum tuorum super vinum. Recti diligunt te. Nigra sum sed formosa filie Ierusalem. sicut tabernacula Cedar. sicut pelles Salomonis. Nolite me considerare quod fusca sim. quia decoloravit me sol. Filii matris mee pugnaverunt contra me. posuerunt me custodem in vineis. vineam meam non custodivi. Indica mihi quem diligit anima mea. ubi pascas. ubi cubes in meridie. ne vagari incipiam post greges sodalium tuorum. Si ignoras te o pulcherrima inter mulieres. egredere et abi post vestigia gregum. et pasce hedos tuos iuxta tabernacula pastorum. Equitatui meo in curribus pharaonis assimilavi te amica mea. Pulchre sunt gene tue sicut turturis. collum tuum sicut monilia. Murenulas aureas faciemus tibi vermiculatas argento. Dum esset rex in accubitu suo nardus mea dedit odorem suum. Fasciculus myrre dilectus meus mihi. inter ubera mea commorabitur. Botrus cypri dilectus meus mihi. in vineis Engaddi. Ecce tu pulchra es amica mea. ecce tu pulchra. oculi tui columbarum. Ecce tu pulcher es dilecte mi et decorus. Lectulus noster floridus. Tigna domorum nostrarum cedrina. laquearia nostra cypressina.

II Ego flos campi et lilium convallium. Sicut lilium inter spinas. sic amica mea inter filias. Sicut malus inter ligna silvarum. sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius quem desideraveram sedi. et fructus eius dulcis gutturi meo. Introduxit me rex in cellam vinariam. ordinavit in me caritatem. Fulcite me floribus. stipate me malis. quia amore langueo. Leva eius sub capite meo. et dextera illius amplexabitur me. Adiuro vos filie Ierusalem per capreas cervosque camporum. ne suscitetis neque evigilare faciatis dilectam. quoadusque ipsa velit. Vox dilecti mei. Ecce iste venit saliens in montibus. transiliens colles. Similis est dilectus meus capree hinnuloque cervorum. En ipse stat post parietem nostrum. respiciens per fenestras. prospiciens per cancellos. En dilectus meus loquitur mihi. Surge propera amica mea. columba mea. formosa mea. et veni. Iam enim hiems transiit. imber abiit et recessit. Flores apparuerunt in terra nostra. tempus putationis advenit. Vox turturis audita est in terra nostra. Ficus protulit grossos suos. vinee florentes dederunt odorem. Surge amica mea speciosa mea et veni. columba mea in foraminibus petre. in caverna macerie. Ostende mihi faciem tuam. sonet vox tua in auribus meis. vox enim tua dulcis. et facies tua decora. Capite nobis vulpes parvulas que demoliuntur vineas. nam vinea nostra floruit. Dilectus meus mihi et ego illi. qui pascitur inter lilia. donec aspiret dies. et inclinentur umbre. Revertere. similis esto dilecte mi capree. aut hinnulo cervorum super montes Bethel.

III In lectulo meo per noctes quesivi quem diligit anima mea. quesivi illum et non inveni. Surgam et circuibo civitatem per vicos et plateas. queram quem diligit anima mea. quesivi illum et non inveni. Invenerunt me vigiles qui custodiunt civitatem. Num quem diligit anima mea vidistis? Paululum cum pertransissem eos. inveni quem diligit anima mea. Tenui eum nec dimittam. donec introducam illum in domum matris mee. et in cubiculum genitricis mee. Adiuro vos filie Ierusalem per capreas cervosque camporum. ne suscitetis neque evigilare faciatis dilectam. donec ipsa velit. Que est ista que ascendit per desertum sicut virgula fumi. ex aromatibus myrre et thuris. et universi pulveris pigmentarii. En lectulum Salomonis sexaginta fortes ambiunt ex fortissimis Israel. omnes tenentes gladios. et ad bella doctissimi. uniuscuiusque ensis super femur suum propter timores nocturnos. Ferculum fecit sibi rex Salomon de lignis Libani. Columpnas eius fecit argenteas. reclinatorium aureum. ascensum purpureum. media caritate constravit propter filias Ierusalem. Egredimini et videte filie Syon regem Salomonem in diademate quo coronavit eum mater sua in die desponsationis illius. et in die leticie cordis eius.

IIII Quam pulchra es amica mea. quam pulchra es. Oculi tui columbarum. absque eo quod intrinsecus latet. Capilli tui sicut greges caprarum que ascenderunt de monte Galaad. Dentes tui sicut greges tonsarum que ascenderunt de lavacro. omnes gemellis fetibus. et sterilis non est inter eas. Sicut vitta coccinea labia tua. et eloquium tuum dulce. Sicut fragmen mali punici ita gene tue. absque eo quod intrinsecus latet. Sicut turris David collum tuum que edificata est cum propugnaculis. Mille clipei pendent ex ea. omnis armatura fortium. Duo ubera tua sicut duo hinnuli capree gemelli qui pascuntur in liliis. donec aspiret dies. et inclinentur umbre. Vadam ad montem myrre. et ad collem thuris. Tota pulchra es amica mea.